

Az éjszaka síri csendjét a telefon éles sürgető csengetése törte meg. Csengett egyet, kettőt, a harmadiknál a férfi félig-meddig már felébredt, az éjjeli szekrényen matatva felgyújtotta a kis lámpát, hunyorgatva egy pillantást vetve az órára látta, hogy két óra múlt három perccel, „ki az ördög hív ebben az órában” - morogta, majd a negyedik csengetésre felvette a kagylót. Mielőtt még morcosan beleszólhatott volna, a vonal másik végén egy izgatott női hang elkezdett beszélni:

- Béla, elnézést, hogy ilyen későn hívlak, de meg kellett várnom, míg a szüleim elalszanak. Hallgass meg, és ne szólj közbe, amíg be nem fejeztem. Béla! Mi két éve ismerjük egymást. Két év múltán mi ugyanott tartunk, ahol elkezdtük -, vagyis sehol. Más fiatal párok sülve-főve együtt vannak, tervezgetik a jövőjüket. Mi csak hébe-hóba találkoztunk, akkor sem került sohasem szóba, hogy tulajdonképpen mit is akarunk, van-e valami célunk egymással. Béla, én huszonnégy éves leszek, meddig várjak még, hogy valaki megkérje a kezem? Én férjet akarok és családot. Ne ijedj meg, én nem akarom a nyakadba varrni magam, a világért sem akarok a te feleséged lenni! Te egy önző férfi vagy! Téged csak a sport, a haverok, az ital meg a kártya érdekel. Te nem tudsz, talán nem is akarsz megváltozni. Nem is kívánhatom, hogy az én kedvemért add fel ezt a nagyszerű életet. Melletted egy asszony özvegyi életet élne. Neked nem feleség kell, hanem egy cseléd, aki főz, takarít, mos-vasal rád, teljesen kiszolgál! Szóval, egy szó, mint száz: szakítok veled. Vége! Nincs tovább!

Mindezt csak a telefonon tudtam elmondani, ha négyszemközt mondom, csak vita lett volna belőle, és végül sírás. A könnyeim már elapadtak, ez a végső elhatározásom. Te mit szólna hozzá?

- Hm...hát, ami azt illeti, lenne egy-két dolog, amit szeretnék mondani. Én végig hallgattalak, most rajtad a sor, megkérlek, hogy te se szólj bele, megígéred?

- Megígérem.

- Először is, az én nevem nem Béla, én Sanyi vagyok!

- Te jó ég!

- Csitt! Megígérted, hogy nem szólna bele...

- És én kiöntöttem a szívem egy vadidegennek...Miért nem szólt, hogy maga nem a Béla?
Jaj de

resteltem magam!

- Lehet, hogy én idegen vagyok, de nem vagyok vad.. Nem szóltam bele, mert kíváncsi

voltam a történet végére. Mi az, hogy „maga”? Mi történt? Eddig letegeztél, most meg magázol?

- A tegezés a Bélának szólt...

- Most már mindegy. Egyébként én teljesen megértelek, és igazat adok neked. A te Bélád egy önző disznó, egy szívtelen alak, aki csak kihasznál téged, csak akkor voltál neki jó, amikor nem volt más programja. Jól teszed, ha szakítasz vele. Különben is, én tudom mit jelent az, ha valaki kihasználja a másikat. Engem is kihasználtak. Volt egy esetem, egy kimondottan szép nővel. Nagyon szeretett szórakozni: étterem, bárók, tánc, társaság... Mindegy volt neki, csak férfiak legyenek jelen, akik vágyakozó pillantásaikkal követik minden mozdulatát. Azóta megtanultam, hogy a szépséget nem lehet kisajátítani, azt nem lehet bezárni, azt mutogatni kell, méghozzá állandóan, ameddig csak tart, mert a szépség múlandó. Szakítottunk. Látod, én is itt vagyok, huszonhét évesen és egyedül. Nem gondolod, hogy ez a téves telefonhívás nem a véletlen műve? Én ugyanis nem hiszek a véletlenekben. Fatalista vagyok. Minden, ami történik, annak oka van. Mondd, te milyen számot hívtál?

- 743 647

- Az enyém 743 644. Látod? Ideges voltál és az utolsó szám, a hetes helyett a négyest nyomtad le. Most már tudod az én telefonszámomat, nem adnád meg a tiedet?

Nem szokásom megadni a számomat, különösen férfiaknak nem.

- Igazad van, ezt becsülöm benned. De akkor legalább a nevedet mond meg.

- Erzsike.

- Erzsike, tetszik a neved. Ide figyelj, nem erőszakoskodok, ismered a telefonszámomat, amikor egyedül érzed magad, és úgy gondolod, hogy szívesen elbeszélgetnél valakivel, hívjál fel. Megígéred?

- Nem ígérek semmit. Talán... esetleg... nem tudom...

- Én ennyivel is megelégszem. De lenne egy kikötésem.

- Mi az?

- Az, hogy ne éjjel két óra után hívj!